

Med hensyn til forskningen vil jeg blot til sidst sige, at vi synes, det er utrolig vigtig, at der også forskes i, hvordan man kan fastholde medarbejdere, hvordan vi kan undgå udstødning fra arbejdsmarkedet, og her var måske en vigtig ting at se på, om ikke vi kunne gøre noget mere på det område . . .

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Så er taletiden udløbet. Hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal blot sige til fru Susanne Clemensen, at når Enhedslistens socialpolitiske ordfører, fru Jette Gottlieb, ikke senere hen i debatten er i stand til at holde sit ordførerindlæg, så skyldes det, at hun er forhindret. Det skyldes på ingen måde, at Enhedslisten mener, at det her ikke er en interessant debat. Tværtimod, vi er glade for, at CD har rejst den, og vi vil naturligvis også stemme for det forslag til vedtagelse, som vi også selv er med til at fremsætte her i dag.

Så jeg håber, CD vil undskylde fru Gottlieb.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg vil som de tidligere ordførere takke CD for initiativet til denne forespørgsel. Det er et meget vigtigt folkeligt emne at drøfte både her i Tinget og alle andre steder, hvor folk mødes, for der er nogle alvorlige problemer – ja, jeg vil snarere sige, at vi har nogle store udfordringer på dette område. For uanset hvad der iværksættes af fornuftige tiltag fra regeringens side, uanset hvad der bevilges af støttekroner fra Folketinget, uanset flotte regler og bestemmelser om det rummelige arbejdsmarked, uanset alle gode viljer afhænger alt af, at der er mennesker, som helt konkret engagerer sig og handler praktisk.

Det lille bitte nøk, der rykker noget og flytter milepælene, er dér, hvor private mennesker handler som medmennesker, naboer, familiedlemmer, kolleger og direkte involverer sig i løsningerne.

Jeg tilhører selv dette lands foreningsglade mennesker, men jeg må konstatere, at de mest foreningsaktive er Tordenskjolds soldater. Så en af de helt store udfordringer er at få kompagniet med Tordenskjolds soldater gjort meget større og meget mere manøvreedygtigt, så man ikke skal blive ved med at bruge samme trick som Tordenskjold, da han indtog byen

Marstrand. Det er helt oplagt, at der netop gøres en særlig indsats herfor i FN's frivillighedsår i 2001.

I årenes løb har det været glædeligt at se, hvordan folk rundt om ved køkkenbordene har kunnet organisere hjælp til verdens brændpunkter, når noget blussede op. Jeg tænker f.eks. på de private mennesker, som fik samlet og repareret f.eks. børnetøj, byggematerialer og landbrugsmaskiner. Mit håb skulle være, at disse gode kræfter ville fortsætte i de foreninger og organisationer, som sejt og vedholdende yder hjælp og bistand til mange nødlidende mennesker og udsatte samfund, selv når medierne ikke længere kaster lys på katastrofeområderne.

Mennesker, som engagerer sig i frivilligt arbejde, erfarer oftest, at kræfterne kommer tifold tilbage og er med til at give en personlig styrke. Det er en dyb sandhed, at man vokser som menneske ved at hjælpe andre.

Så vil jeg nævne en anden stor udfordring til at fremme det frivillige arbejde. Vi er i Danmark nået langt med at få skabt et ordentligt socialt sikkerhedsnet som en fælles offentlig forpligtelse. Udfordringen bliver at få det frivillige sociale arbejde til at fungere på et fint værdigrundlag som supplement til det offentliges forpligtelse.

Kittet i velfærdssamfundet er omsorgen og medansvaret for hinanden og især for dem, som har hjælp behov. Men lige så lidt som man i middelalderen med aflad kunne købe sig til en plads i himlen, lige så lidt kan man købe sig fri af den medmenneskelige omsorg og ansvarsfølelse ved at henvise til offentlig forpligtelse.

Kunsten bliver egentlig at få skabt forståelse for, at menneskers sociale indignation kan omsættes til praktisk og konkret handling i stedet for at give sig udtryk i læserbreve med forargelse over mangler i det offentlige. Foreningslivet, støttemulighederne og det lovmæssige grundlag er til stede.

Den radikale folketingsgruppe havde på sommergruppemødet i 1997 et vigtigt tema om det civile samfund, velfærd med ansvar kaldte vi det. Dengang skrev vi, at det var en opgave at genopdage de muligheder, der er for, at civilsamfundet kommer til at spille en mere aktiv rolle i fremtidens velfærdssamfund.

Vi ville styrke civilsamfundets muligheder gennem større frihedsgrader og flere valgmuligheder, gennem smidiggørelse af regler, hvor selvforvaltning er en mulighed, gennem en større kommunal bevidsthed om, at amatørløs-